

Lovgivning, vi har, udvikle den saaledes, som det er sket i de sidste 3 Aar, gennem Invalideforsikringsloven, gennem Loven om Forsikring af de kronisk syge, gennem Aldersrenteloven. Dette er ikke muligt i det lange Løb, hvis man ikke tilvejebringer Balance mellem Statens Indtægter og Udgifter. Hvis man ikke ved gennemgribende Besparelsesforanstaltninger og samtidig ved Forøgelse af Indtægterne, hvor det kan ske paa en Maade, som ikke gør Befolkningen mere Fortræd end højst nødvendigt, bringer denne Balance til Veje — hvis ikke en saadan Politik føres, er det fuldkommen umuligt blot at opretholde de sociale Foranstaltninger, vi har, end sige at udvikle dem. Derfor er en af de Ting, der ligger bag ved den Balancepolitik, den Skattepolitik og den Besparelspolitik, der føres, en dyb Følelse af, at denne Politik er nødvendig for at opretholde de ideelle Goder, som vi efterhaanden har vundet gennem vor Lovgivning her i Landet, opretholde den højt udviklede sociale Lovgivning, vi har, og opretholde den vidtgaende Støtte, vi yder til alle aandelige og kulturelle Formaal, lige fra Folkeskolen op gennem Højskolen til Universitetet og de højere Undervisningsanstalter. Alt dette er nøje knyttet til Balancepolitikken. Hvis Rigsdagen havde handlet saaledes, som det ærede Medlems Parti har forsøgt at faa den til at handle gennem de forskellige Forslag, det har stillet, vilde man bringe Statsfinanserne i en Tilstand, som gjorde det ganske umuligt at opretholde disse Institutioner. Jeg har her med faa Ord sagt, hvad der er den ideelle Baggrund for den Politik, Regeringen fører paa disse Omraader.

Jeg skal herefter vende mig til nogle enkelte Bemærkninger, der er fremkommet fra andre ærede Medlemmer. Jeg takker først Ordførerne for Venstre og det konservative Folkeparti for deres Tilslutning til at føre Lovforslagene uforandret igennem.

Til det 8de Medlem for 2den Kreds (Lange) vil jeg sige, at ogsaa jeg vilde have foretrukket at tage Skatten som en Raastofafgift, og jeg har arbejdet ikke saa lidt med denne Form, idet jeg gentagne Gange med Hjælp af de sagkyndige Embedsmænd har forsøgt at stille op, hvorledes en saadan Raastofafgift kunde tænkes praktiseret. Men ved at se den under de forskellige Former er jeg kommet til det Resultat, at en saadan Raastofafgift vilde det være meget vanskeligt at sikre sig for Statskassen; thi da Sukker, der

jo kan faas i enhver Urtebod, indgaar som et saa væsentligt Led i de Varer, her er Tale om, vilde det være ganske overordentlig vanskeligt at sikre sig, at Raastofafgiften virkelig blev erlagt, medmindre man indførte en indgaaende Kontrol med Sukkerproduktionen og Sukkerhandelen og navnlig genindførte den Ordning, vi ikke var saa glade ved i Krigsaarene, med Industrisukker. Det var en Ulempe. En anden er den, at Følgen vilde blive en Beskatning, hvor de billigste Varer blev højst beskattet og de dyreste Varer blev lavest beskattet; thi medens den nuværende Fakturaskat tillader at afpasse Skatten efter Varens Dyrhed, der ligger ikke saa meget i Materialerne som i Materialernes Behandling og den hele Luksuskarakter, som ved forskellige Tilsætninger o. s. v. kan gives Varerne, saa vilde man ved en simpel Beskatning af Raastofferne komme til at beskatte de simpleste Varer forholdsvis meget højere end de dyrere. Det fremgaar af de forskellige Undersøgelser, der er foretaget. Derfor har jeg, i og for sig til min Beklagelse, opgivet Tanken om en Raastofafgift, thi heller ikke for mig er det nogen Behagelighed at faa gennemført en Lov, som naturligvis er vanskelig at føre ud i Livet, og som jo ligesom alle andre indenlandske Skattelove medfører Kontrolbestemmelser, der er generende for de næringsdrivende. Det er ikke nogen Fornøjelse at administrere en saadan Lov.

Det ærede Medlem udtalte, at man i det kommende Skatteaar ikke bør give for lang Kredit med Erlæggelse af Restaurationsskatten. Den Betragtning er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem i, og netop ud fra den Begrundelse, han anførte, at det kan stille andre Kreditorer ugunstigere. Jeg tror ogsaa, jeg tør sige, at det ikke vil ske, undtagen hvor ganske særlige Grunde taler derfor. Men man vil jo meget nødtigt ruinere en Mand, og derfor kan det blive nødvendigt at forlænge Kreditten. Nu er der jo sat en Grænse for den Strafferente, han kan ifalde, og som jeg indrømmer tidligere var noget kraftig — den blev nu heller ikke nogen Sinde praktiseret ud til den yderste Grænse. Men det bør dog være saaledes, at man kan give Henstand, hvor der virkelig er tvingende humane Grunde, der taler for det.

Til det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Nina Bang) skal jeg sige, at det er naturligvis meget rigtigt, at der er mange af de smaa Fremstillere af Chokolade og